

som kan siges at være passende i Forhold til det Arbejde, som forlanges af ham. Man foreslaar derfor, at Lønnen sættes til 8,000 Kr., stigende til 10,000 Kr. Jeg nærer ikke Tvivl om, at Landstinget vil vedtage dette Forslag, men jeg vil ogsaa udtale det Haab, at Folketinget ikke vil vige tilbage for i dette Tilfælde at lønne saaledes, som det er nødvendigt. Jeg tror saa meget mere at turde nære et saadant Haab, som denne Lov jo ikke skal koste Staten noget. Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som gaar ud paa, at alle Selskaber, som virke her i Landet, skulle betale en vis pro mille-Afgift af deres Præmier, men naar de gøre det, vil der derved opnaas tilstrækkelige Midler til at betale, hvad Forsikringsraadet vil koste. Paa den Maade bliver der altsaa ikke Tale om, at Staten vil komme til at lide noget Tab eller til at yde noget Bidrag til Forsikringsraadet, endskønt det efter min Formening vilde være ganske naturligt, om Staten betalte noget til et saa vigtigt Formaaals Opnaaelse som det, der her er Spørgsmaal om.

Jeg bemærker dernæst, at der under Nr. 41 til § 55 er stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at skaffe Indenrigsministeren, der skal være den øverste Dommer i Sager mellem de forsikrede og Selskaberne og mellem Selskaberne og Forsikringsraadet o. s. v. i alle de Tilfælde, der ikke kunne komme for de almindelige Domstole. Adgang til sagkyndig Assistance ved Undersøgelsen af de Forhold, som blive forelagte ham til Bedømmelse. Det er jo nemlig en egen Sag, naar man har et Forsikringsraad, som bestaar af særlig sagkyndige Mænd, saa tilige at bestemme, at dets Afgørelser skulle kunne appelleres til Indenrigsministeren, uden at man samtidig giver denne en officiel Adgang til at skaffe sig Indsigt i de Forhold, om hvilke der er Spørgsmaal. Som ærede Medlemmer ville erindre, er der et lille Tilfælde dertil i Lovforslaget. Det findes i § 55, 2det Stykke, hvori der staar, at „Kongen kan under Forudsætning af Gensidighed bestemme, at de af Raadets Afgørelser, som angaa noget her i Landet virkende dansk, svensk eller norsk Livsforsikringsselskab, skulle kunne forelægges en sagkyndig Myndighed, bestaaende af et lige stort Antal danske, svenske og norske Mænd, til Udtalelse.“ Der sigtes herved netop til saadanne Afgørelser, som skulle forelægges Indenrigsministeren, og det er jo ganske fortræffeligt. Der er blot ingen, der ved, hvornaar der

kommer en saadan Overenskomst i Stand mellem Danmark, Norge og Sverige. Man maa haabe, at det vil ske snart, men indtil det sker, vil Ministeren ikke have nogen Adgang til ad officiel Vej at skaffe sig sagkyndig Bistand. Derfor er Ændringsforslaget under Nr. 41 stillet. Jeg skal med Hensyn dertil kun bemærke, at den paagældende Myndighed ikke skal være dømmende, men kun raadgivende og vejledende for Ministeren, men man gaar ud fra, at naar Ministeren faar saa god og sagkyndig en Vejledning, som her foreslaaet, og der ikke er Strid inden for Nævnet, vil dettes Indstillinger blive tagne til Følge.

§ 57 er en vigtig Paragraf. Den handler nemlig om Lovens Omraade og gaar navnlig ud paa, at visse smaa Livsforsikringsselskaber, som ikke overtage nogen Forsikring med Udbetaling af en Sum en Gang for alle til højere Beløb end 250 Kr. eller nogen Livrente til højere Beløb end 50 Kr. aarlig, skulle være undtagne fra Loven. Det har Udvalget ikke noget imod, det kan være meget rigtigt. Der kan jo findes smaa Begravelseskasser eller lignende Anstalter — de kunne være stedligt begrænsede, eller de kunne være fagligt begrænsede — hvilke det kan være mindre heldigt at inddrage under Loven. Men der er blot en Ting, som forekommer Udvalget ganske nødvendig, nemlig at man ved, hvor disse Selskaber findes; thi man kan jo ikke vide, om de høre ind under Undtagelsen, uden at man kender dem. Udvalget foreslaar derfor en Bestemmelse om, at alle saadanne Selskaber skulle anmeldes til Indenrigsministeren paa samme Maade, som andre Selskaber, der ligefrem høre ind under Loven. Denne Bestemmelse findes under Nr. 44. Med Hensyn til den ønsker jeg kun at gøre den Bemærkning, at jeg vil være tilbøjelig til ved 3die Behandling at foreslaa en Tilføjelse til den, som skal gaa ud paa, at Forsikringsraadet af saadanne smaa undtagne Selskaber skal kunne kræve de yderligere Oplysninger, som det i hvert enkelt Tilfælde maatte finde fornødne. Det er dog rimeligt, at man har saa megen Ret over for dem, at man ikke blot kan kræve Anmeldelse, men ogsaa, at de skulle give Svar paa Spørgsmaal, saa at man til fulde kan bedømme hele deres Virksomhed. — Saa skal jeg endnu bemærke, at man har foreslaaet, at Loven skal forelægges til Revision, naar nogle Aar ere gaaede, og man finder det i saa Henseende passende at fastsætte den ordentlige Rigsdagssamling 1910 som den,